
Poušť nezná slitování

Vězeňský kamenolom byl rozpálený jako pec. Tom Badger přidržel majzlík Joeovi Harbinovi, který divoce bušil těžkým kladivem ve stejnoměrném rytmu zkušeného dělníka.

„Zpomal trochu, ty zatracený blázne!“ řekl Badger podrážděně. „Netrefíš se a já přijdu o ruku.“

Badger dřepěl u majzlíku tak, aby mohl jedním okem sledovat Perrymana, jejich dozorce. Měl hodně zkušeností jak z lomu, tak z vězení, a věděl, že si trestanec nemůže vybírat své spoluvězně ani toho, s kým uteče. To za něho udělají okolnosti, kterých musí využít co nejlépe.

„Kroutím si doživotí,“ řekl Harbin, „a ten zatracenej Rodelo šel ven po jediným roce. To bych vydržel ve stoje na hlavě.“

„Tys zabil chlapa, abys dostal ty prachy.“

Joe Harbin si přehmátl na násadě palice. Jeho vztek byl náhle pryč a vystřídala ho chladná vypočítavost. „Jaký prachy?“

Badger otočil majzlíkem. „Prachy z toho dolu. Padesát tisíc ve zlatě.“

„Moc mluvíš.“

„Štve tě, když vidíš, že odsud Dan odejde a shrábne tu kořist,“ řekl Badger.

„Neví, kam jsem ji schoval.“

„Má slušnou představu. Pověděl mi to. Řekl, že až bude mít těsně před propuštěním, pokusíš se odsud dostat, abys ho předběhl, a přesně to jsi udělal.“

„A co ty?“ odsekl hrubě Harbin. „Tobě se to taky nepovedlo.“

Badger si odplivl na zem na znamení, že se dozorce obrací. Harbin máchl těžkým kladivem, zvedl ho a máchl znovu. Když se dozorce otočil zpátky k jiným trestancům, řekl Badger tiše: „Mně se útěk nepodařil, když jsem se o něj pokusil sám. Tobě se nepovedl, protože jsi nebyl dost chytrý, ale kdybychom byli parťáci...“

Pracovali dál mlčky. Nakonec se Harbin zdráhavě zeptal: „Máš nějaký nápad?“

„No jo... Mám jich několik a můžu je uskutečnit, ale potřebuju parťáka.“

„Chtěl bych se dostat dolů do Mexika,“ zamumlal Harbin. „Libí se mi mexický ženský.“

„Mohli bychom vyzvednout tu kořist, rozdělit se napůl a ...“

„Rozdělit se? Zbláznil ses? Myslíš, že jsem ty prachy schoval proto, abych se o ně rozdělil?“

„Budeme parťáci.“

Joe znovu otevřel ústa a Tom Badger plivl rychle do prachu, ale Harbin, příliš rozčílený, než aby přemýšlel, vztekle vyhrkl: „Jo? To si myslíš?“

Perryman stál náhle vedle nich. „Ticho tady bude!“

Harbin k němu obrátil rudý v obličejí. „Ty?!“

Perryman zareagoval rychle. Měl už co do činění s mnoha drsnými trestanci a viděl, k čemu se schyluje. Úder pažbou pušky byl rychlý, brutální a přesný a srazil útočícího Harbina na kolena. Zůstal klečel a z rozseknuté hlavy mu tekla krev.

Perryman odstoupil a pohlédl na Badgera. „A co ty?“

„Pohádali jsme se, Perrymane. Joe za to nemůže, to ta jeho horká hlava.“

Perryman zaváhal, ale Tom Badger se omluvně usmál. „Joe nesnáší to vedro. Narodil se v Montaně, víte, a nezvládá to tak dobře jako vy a já.“

Uklidněný Perryman se stáhl. „Tak dobře. Tentokrát ho nenahlásím. Ale jestli jsi jeho kamarád, drž ho na uzdě, slyšíš?“ Utřel si čelo. „To zatracené horko! Sotva mu to můžu mít za zlé.“

Odešel a Badger pomohl Harbinovi na nohy. Krve byl jenom tenký čúrek, ale Harbin měl stále skelný pohled. „Zachránil jsi mi zadek,“ řekl.

„Proč ne? Nejsme snad parťáci?“

Harbin pořád váhal. „Co ty tvoje nápady?“

„S tím zlatem tě můžu za deset dní dostat do Mazatlanu.“

„Tak jo – parťáku.“

„Tady máš,“ Badger mu podal majzlík. „Vystřídáme se. A dávej si pozor, ať toho dozorce nenaštveš, zatraceně. Jestli nás rozdělí, půjdu do toho sám.“

Joe Harbin si zachmuřeně dřepel ke své práci. No dobře, pokud bude stačit tohle, udělá to. Bude dřít jako kůň, aby mu nevěnovali pozornost. V hlavě

mu bušilo, ale už do ní dostal několikrát a pořád ho držela při životě vidina, že na něho čekají ty peníze a předběhne Rodela, který po nich jde také.

Když k nim přišel Turkey, skoro ho neviděl ani si neuvědomil jeho pozornost, dokud dozorce nepromluvil. „Copak ty nikdy nedáš pokoj, Joe?“

„To bych nebyl já.“

„Tvůj kamarád Rodelo dneska ráno odešel. Podívej, co mi dal.“ Ukázal mu zlatou minci a sledoval jeho výraz. Turkey si byl jistý, že za tím něco je, a byl zvědavý. „Tohle byly jeho peníze na jídlo, dokud si nenajde práci. Já toho chlapa nechápu.“

Když to Harbin nijak nekomentoval, Turkey odešel a Badger převzal majzlík u nové díry. „Jestli Dan ty prachy nepotřebuje,“ řekl, „musí moc dobře vědět, kde najde další.“

„Musím se odsud dostat.“ Harbinovi šlehalo z očí blesky. „Tome, musíme zdrhnout.“

„Zdrhneme. Dneska večer.“

Harbin užasle zvedl hlavu. „Dneska večer?“

„Buď připravený. Před západem slunce.“

Joe Harbin si olízl jazykem rty a pohlédl na slunce. Zbývalo ještě pár hodin. Pod košilí ucítil studený pot. Měl strach? No... možná. Ale byl odhodlaný zvládnout to za každou cenu. Už cítil chuť studeného mexického piva... nebo tequily. Měl hroznou žízeň.

Zatímco pracovali, odráželo se palčivé sluneční světlo od pískovce a měnilo dno lomu v pec. Dotknout se majzlíku neopatrně rukou bez rukavice znamenalo popálit si kůži a na druhé straně lomu padli dva muži vedrem, ale Joe Harbin dál vytrvale pracoval. Tom Badger, pomalejší, metodičtější dělník, toho nikdy nedokázal udělat tolik. Badger nedělal žádné zbytečné pohyby, neplýtvat silami. Dělal tu práci už dost dlouho na to, aby znal všechny triky, které ji usnadňovaly.

Miller, dozorce, který byl na konci toho dlouhého žhavého odpoledne nejbližší, došel až k nim. Dokončovali poslední díru na svém úseku, pořádný kus před ostatními.

„Předběhli jste všechny ostatní dvojice, chlapi. Běžte odevzdat nářadí. Pro dnešek jste toho udělali dost.“

Badger se napřímil a protáhl si záda. „Díky, pane. Radši si necháme něco na zítra.“

Badger posbíral majzlíky a Joe si položil na rameno palici. V okamžiku, kdy jim dozorce nevěnoval pozornost, odkopl Badger jeden majzlík mezi kamení a pak oba pomalu odešli. Když se Badger ohlédl, uviděl, že střel-mistr už do děr pěchuje dlouhou tyčí dynamitové patrony.

Badger přebíhal pohledem po lomu, odhadoval vzdálenosti, představoval si, jak to tam bude vypadat, a pečlivě posuzoval své šance. Na okamžik se pohledem zastavil na Syslovi, který se potýkal s těžkým vozíkem naloženým kamením. Ten mládenec vypadá špatně, pomyslel si Badger. Ten se konce trestu nedožije.

Obrátil se a došel s Harbinem ke kůlně, kde důvěryhodný trestanec pře-vzal náradí, které přinesli.

„Dneska jste skončili brzo, Miller musel nějak změkknout,“ poznamenal ten muž. Ušklíbl se na Harbina. „Tak jo, Harbine. Máš svoje kladivo?“

Joe Harbin položil palici na pult u dveří a bezděčně se ohlédl přes rameno. V ústech měl sucho a byl nervózní, protože věděl, že každou minutou...

Badger hodil majzlíky na pult a muž na ně pohlédl. „Jeden ti chybí, Tome.“

„Musel jsem ho přehlídnout,“ řekl Badger klidně. „Chtěl jsem rychle vy-padnout.“

„No tak se tam rychle vrať a najdi ho. Znáš pravidla.“

Badger kráčel pomalu zpátky a snažil se na sobě nedat nic znát, protože na sobě cítil pozorné oči. Věděl, že až se skloní, aby zvedl majzlík, ocitne se na okamžik mimo dohled dozorce, který teď stál nad trestanci o něco níž v lomu, a taky vězně starajícího se o náradí.

Když přecházel sem a tam a předstíral, že hledá majzlík, padl náhle na jedno koleno, rozškrtl sirku, kterou si pro ten účel schoval, a zapálil jeden nově položený doutnák, pak další a další. Zvedl majzlík a šel pomalu pryč.

Věděl, jak dlouho bude trvat, než doutnák dohoří, věděl, kdy nastane vý-buch, a věděl, co musí následovat, pokud se má útěk podařit. Tom Badger byl opatrný muž a pečlivě naplánoval každý krok, jenže celou tu dobu měl před očima stín Jakiů. Ty do svých plánů zahrnout nemohl a nedařilo se mu ani vymyslet, jak se jim vyhnout. Mohl jen doufat, že jim uteče nebo se jim ubrání, když ho dostihnou.

Vrátil se ke kůlně na náradí. „Tady máš ten majzlík. Spokojený?“

„O mě tady nejde, Tomy,“ řekl vězeň. „To jsou prostě pravidla a musíme se jimi řídit.“

Když se natáhl, aby vzal majzlík z Badgerovy ruky, vzduchem náhle oťrásl ohlušující výbuch. Badger se okamžitě rozmáchl a udeřil důvěřivého trestance do lebky.

Když exploze utichly, ozval se bolestný křik zraněných, trestanců i dozorců. Tom s Harbinem se rozběhli do lomu. První tělo, na které narazili, bylo Perrimanovo, zpola zasypané kamením a pískem. Badger ho vytáhl ven, strhl dozorcí z boků opasek s pistolí, rychle vyklepal náboje z opasku do dlaně a strčil si zbraň za kalhoty.

Joe Harbin vzal ležícímu dozorcí pušku a rozbil ji o balvan.

Trestanci a dozorcí se snažili vyplazit z oblaku kouře a prachu. Několik se jich vyhrabalo na nohy a začali se potácet z lomu. Badger se protlačil kolem nich, vylezl z lomu a pádil k vozu s koňmi stojícímu nedaleko.

Náhle se objevil ředitel věznice v doprovodu několika dozorců. Strnul na místě a zíral na zmatek v lomu, zatímco dozorcí sbíhali po cestě na pomoc těm dole.

Tom Badger přiskočil k řediteli a zaryl mu pistoli do žeber. Harbin se přiblížil z druhé strany a vytrhl řediteli revolver z pouzdra.

„Nic proti vám nemáme, řediteli, takže jestli chcete přežít, jděte rovnou k tomu povozu.“

„Já vám...“

„Řediteli, nemáme čas se s vámi hádat,“ varoval ho Badger. „Jděte k vozu.“

Ředitel začal protestovat a Harbin ho bez váhání uhodil do týlu hlavní revolveru. Rychle ho odtáhli k povozu a zvedli nahoru. Tom Badger se chopil opratí a spřežení rychlým klusem vyrazilo k bráně.

Joe Harbin zvedl ředitele před sebe a opřel ho tak, aby ho bylo dobře vidět. Plán vycházel! Teď jestli...“

„Stát!“

Badger hnal spřežení dál a ze strážního domku vyšel druhý dozorce se zvednutou brokovnicí. „Stát, nebo střelím!“

„Otevři tu bránu,“ nařídil Badger, „nebo budeš mít na rukách ředitelovu krev.“

Dozorce se váhavě rozhlédl doleva a doprava, jestli se neblíží pomoc, ale nikde nikdo. Zástupce ředitele a ostatní běželi pomoci zraněným v lomu.

„Máš tři vteřiny,“ řekl Harbin. „Pak ustřelím řediteli hlavu a zabijeme i tebe... Jedna!“

Dozorci se podívali jeden na druhého. Za svou práci vděčili řediteli, který byl přátelský, milý člověk, i když náročný na své podřízené.

„Dvě!“

Jeden z dozorců se prudce otočil a šel k provazu, kterým se otevírala brána. Beze slova začal za provaz tahat. Brána se otevírala... ale příliš pomalu. Joe Harbin cítil, jak se pot snaží najít si cestu jeho hustým obočím, a jak se mu na zátylku ježí vlasy. Každým okamžikem se ozve střelba.

Pak byla brána dokořán. Projeli jí krokem a pak pobídlí koně k rychlému klusu.

Dojeli pod kopec. „Vyhoď ho!“ řekl Tom a Joe Harbin vystrčil bezvládného ředitele z vozu. Tom Badger švihl koně bičem a ten okamžitě přešel do cvalu. Z věže na bráně třeskl výstřel a pak ještě jeden, ale to už zmizeli za kopcem.

Náhle se za nimi rozezněl zvon a Badger odbočil s vozem z cesty do křoví na úpatí kopce. Prodírali se houštím, drkotali přes kameny, ale udržovali slušnou rychlost.

Vtom se před nimi objevilo vyschlé koryto a Badger do něj sjel. Vůz jel po měkkém písku úplně potichu. Projeli zátočinou a pak Badger řekl: „Za tou skálou odřízni spřežení a nasedni na koně. Tumáš!“ Hodil Harbinovi ohlávku, kterou vytáhl zpod košile.

Rychle odepnuli postroje z obou koní, nasadili jim ohlávky a bez sedel nasedli. Rozjeli se na jih a drželi se na měkkém písku, nezanechávali zřetelné otisky, pouze prohlubně v prachu.

Vyjeli z koryta na břeh a proplétali se mezi vrby rostoucími u řeky. Náhle Badger ostře odbočil a vyjel z vrbového porostu do písku dun.

Joe Harbin, který ho následoval o koňskou délku pozadu, ho mohl jen obdivovat. Bylo zjevné, že si Tom Badger tohle všechno naplánoval. Vjel mezi vrby, kde nemohli zanechat stopy, a teď je opustil na místě, kde bylo stopování stejně obtížné.

Badger se stále díval k obloze a Harbin poprvé pomyslel na čas útěku. I ten byl dobře zvolený. Slunce za pár minut zapadne a brzy bude tma, jak to na poušti bývá. Budou moct jet celkem bezpečně dál až do rozbřesku.

Ale Joe Harbin byl podezřivý muž. Badger si pečlivě naplánoval každý krok cesty... co měl v plánu udělat, až vyzvednou zlato? Byla to nepříjemná myšlenka, ale Joe Harbin se také snažil připravit na budoucnost a uvažoval, jak daleko chce s Badgerem jet.

Problém byl, že potřebovali tu loď, a Harbin netušil, jak si poradí s její posádkou. Byl si jistý, že i na tohle má Badger plán, a Harbinovi by se mohla hodit jeho pomoc. Navíc kdyby se objevili Jakiové, potřeboval by každý z nich pomoc toho druhého. Postavit se indiánům, kteří jsou v poušti jako doma, nebylo nic snadného.

Mezi písečnými dunami zastavil Badger koně a počkal, až ho Harbin dojede.

„Odpověz mi na rovinu, Joe, bez vytáček. Ví někdo, kde je to zlato schované?“

„Máš mě za blázna? Nikdo to neví.“

Badger se nad tím zamyslel. Pokud to nikdo nevěděl, bylo nepravděpodobné, aby ředitel nebo Jakiové odhadli jejich směr, protože navzdory tomu, že potřebují uniknout, pojedou na východ místo na jih... aspoň dokud ne-najdou to zlato.

Ale kdyby to někdo věděl a ředitel dostal tip, počkal by si na ně v blízkosti zlata. V tom případě by mu padli do rukou.

„Jestli lžeš,“ řekl Badger, „riskuješ svůj krk stejně jako můj. Jestli úkryt zlata zná kromě tebe někdo jiný nebo ví jenom přibližně, kde je, můžeš se vsadit, že o tom pověděl ještě někomu dalšímu a vlezeme do pasti.“

„Nikdo to neví,“ zopakoval Harbin stručně.

Jenže někdo to přece ví, pomyslel si Harbin. Ví to ta dívka... moc mluvil, když měl raději naslouchat.

Sakra, co na tom záleží? Nejspíš už dávno odjela ze země.